

Sygn. akt V ACa 253/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie V Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Ewa Kaniok (spr.)

Sędziowie: SA Marzena Miąskiewicz

SA Alicja Fronczyk

Protokolant: Małgorzata Szmit

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Inwestycji i Rozwoju, Prezesowi Sądu Rejonowego w P. i S. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 21 marca 2016 r., sygn. akt II C 241/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od A. S. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 10.800 (dziesięć tysięcy osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Alicja Fronczyk Ewa Kaniok Marzena Miąskiewicz

Sygn. akt V ACa 253/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 marca 2015 roku, sprecyzowanym pismami procesowymi z dnia 23 kwietnia 2015 roku i 13 lipca 2015 roku A. S. wniósł o zasądzenie solidarnie od Skarbu Państwa – Ministra Skarbu Państwa i Prezesa Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim oraz od S. S. kwoty 40.617.360 zł tytułem odszkodowania za bezprawne zajęcie majątku w postaci nieruchomości w P. przy ul. (...) (nr KW (...)); ustalenie, że zajęcie nieruchomości w P. przy ul. (...) (nr KW (...)) w postępowaniu egzekucyjnym o sygn. akt KM 1337/02 było prawnie nieistniejące; zasądzenie solidarnie od Skarbu Państwa – Ministra Skarbu Państwa i Prezesa Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim oraz od S. S. kwoty 5.000.000 zł tytułem odszkodowania za dewastację i kradzież z nieruchomości w P. przy ul. (...).

Powód uzasadnił, że w dniu 8 listopada 2001 roku został wyłoniony przez Ministra Skarbu Państwa jako inwestor w procesie prywatyzacji (...) P. w S.. Od tego dnia Skarb Państwa pozostaje w zwłoce z obowiązkiem złożenia

oświadczenia woli o prywatyzacji (...) P. w S. i wniesienia tego przedsiębiorstwa do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w której powód jest udziałowcem. Skarb Państwa poprzez swoje statio fisci oraz S. S. dokonali w dniu 8 października 2004 roku zajęcia nieruchomości A. S. w P. przy ul. (...) na podstawie bezprawnego postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 5 września 2002 roku o nadaniu klauzuli wykonalności w sprawie o sygnaturze akt I Co 945/02, aby postawić w stan wymagalności jego wszelkie zobowiązania, spowodować brak jego zdolności kredytowej, a ostatecznie uchylić się od obowiązku wydania majątku Z. w S. zgodnie z rozstrzygnięciem prywatyzacyjnym. Gdyby nie działania pozwanych, powód czerpałby zyski z działalności z wykorzystaniem przedsiębiorstwa (...) oraz zyski z nieruchomości przy ul. (...) w P. w kwocie 272.000 zł miesięcznie. Wysokość odszkodowania z tytułu dewastacji nieruchomości wynika z kosztów odtworzenia jej zabudowy do stanu przed powstaniem szkody. Nieruchomość nadal pozostaje zajęta w postępowaniu egzekucyjnym.

S. S. wniósł o oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda kosztami procesu. Uzasadził, że tytuł wykonawczy stanowiący podstawę do wszczęcia postępowania egzekucyjnego o sygnaturze akt KM 1337/02 był już uznawany w postępowaniach sądowych za prawidłowy.

Skarb Państwa – Minister Skarbu Państwa i Prezes Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa według norm przepisanych. W pierwszej kolejności podniósł zarzut przedawnienia roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa, bowiem termin ich dochodzenia zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. wynosi 3 lata od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia. W drugiej kolejności, powód nie wykazał szkody, jej wysokości, normalnego związku przyczynowego między zdarzeniem sprawczym a hipotetyczną szkodą, bezprawności działania pozwanych w zajęciu nieruchomości i prowadzeniu postępowania egzekucyjnego. Powód nie wykazał, aby próbował uzyskać prejudykat, stwierdzający niezgodność z prawem orzeczenia o nadaniu klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu, stanowiącemu podstawę egzekucji, co wyklucza zastosowanie art. 417¹ § 2 k.c. do oceny jego roszczeń. Skarb Państwa – Minister Skarbu Państwa podejmował w stosunku do powoda czynności w postępowaniu egzekucyjnym na podstawie prawomocnego tytułu wykonawczego, którego wykonalność nie została uchylona, ani ograniczona, a działanie w granicach prawa nie może rodzić odpowiedzialności na podstawie art. 415 k.c. Roszczenie powoda nosi znamiona nadużycia prawa podmiotowego jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w art. 5 k.c. wobec żądania rażąco wygórowanej kwoty.

Wyrokiem z dnia 21 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie pierwszym oddalił powództwo; w punkcie drugim zasądził od A. S. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztu procesu.

Z ustaleń faktycznych jakie legły u podstaw tego rozstrzygnięcia wynika, że w dniu 16 maja 2001 roku Prezes Agencji (...) działający w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez Ministra Skarbu Państwa, sprzedał A. S. prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w P. przy ul. (...) oraz własność posadowionych na niej budynków, budowli oraz ruchomych środków trwałych i wyposażenia za cenę 680.000 zł. Sprzedający oświadczył, że kupujący uiścił część ceny w wysokości 136.000 zł przed zawarciem umowy. Pozostała część ceny – 544.000 zł miała zostać zapłacona przez A. S. w 9 półrocznych ratach po 60.445 zł na rachunek Ministerstwa Skarbu Państwa, przy czym termin płatności pierwszej upływał z dniem 30 listopada 2001 roku.

W zakresie obowiązku zapłaty pozostałych części ceny z oprocentowaniem, A. S. poddał się egzekucji w trybie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. wprost z aktu notarialnego z terminem wystąpienia o nadanie klauzuli wykonalności do dnia 30 każdego miesiąca kalendarzowego, następującego po miesiącu, będącym terminem płatności w sytuacji niezapłacenia którejkolwiek z części ceny w ustalonym terminie (§ 4 ust. 7 umowy).

A. S. w celu zabezpieczenia zapłaty reszty ceny w kwocie 544.000 zł wraz z oprocentowaniem ustanowił na rzecz Skarbu Państwa na nabytym prawie użytkowania wieczystego oraz prawie własności posadowionych na niej budynków i budowli hipotekę zwykłą w kwocie 544.000 zł (§ 5 umowy).

W dniu 5 września 2002 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie o sygnaturze akt I Co 945/02 nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu – umowie sprzedaży w zakresie § 4 ust. 2-5, to jest zobowiązaniu do zapłaty przez A. S. na rzecz Skarbu Państwa – Ministra Skarbu Państwa kwoty 544.000 zł przez okres 54 miesięcy od dnia zawarcia umowy w 9 równych częściach półrocznych, każda w kwocie 60.445 zł, oprocentowanych od dnia zawarcia umowy w wysokości wskaźnika wzrostu cen dóbr inwestycyjnych, ogłaszanego co kwartał przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” – termin zapłaty pierwszej z 9 części ceny wraz z oprocentowaniem upływał w dniu 30 listopada 2001 roku, kolejnych części z oprocentowaniem – z ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego, w którym upływa kolejny termin płatności raty, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia albo zwłoki ze spłatą części ceny z oprocentowaniem.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 5 marca 2003 roku zażalenie A. S. na postanowienie z dnia 5 września 2002 roku zostało odrzucone z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych.

W dniu 18 listopada 2002 roku Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Skarbu Państwa wniósł o wszczęcie egzekucji przeciwko A. S. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci umowy z dnia 16 maja 2001 roku zaopatrzonej w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 5 września 2002 roku. Oznaczył jako sposób egzekucji między innymi egzekucję z nieruchomości. Do wniosku dołączył tytuł wykonawczy. W dniu 21 stycznia 2003 roku wierzyciel wniósł o skierowanie egzekucji do skonkretyzowanej nieruchomości przy ul. (...) w P..

W dniu 30 kwietnia 2003 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim S. S. zawiadomił A. S. o wszczęciu egzekucji z prawa użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. (...) w P., wzywając go do zapłaty należności oraz kosztów postępowania egzekucyjnego. W dniu 1 lipca 2003 roku wierzyciel wniósł o dokonanie opisu i oszacowania nieruchomości położonej przy ul. (...) w P.. W dniu 5 sierpnia 2003 roku komornik wezwał wierzyciela do uiszczenia zaliczki na wydatki postępowania egzekucyjnego związane z wynagrodzeniem rzeczoznawcy majątkowego.

W dniu 8 października 2004 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim S. S. zawiadomił A. S. o wszczęciu egzekucji przeciwko A. S. z nieruchomości oraz prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), jednocześnie zastrzegając anulowanie poprzedniego zawiadomienia z dnia 30 kwietnia 2003 roku. Wezwał go do zapłaty należności oraz kosztów postępowania egzekucyjnego, a A. S. wezwanie odebrał w dniu 13 października 2004 roku. Nieruchomość ta została zajęta w postępowaniu egzekucyjnym, lecz pozostała w zarządzie dłużnika.

W dniu 10 marca 2005 roku komornik powołał biegłego do oszacowania wartości nieruchomości przy ul. (...). Termin opisu i oszacowania nieruchomości został wyznaczony na dzień 3 czerwca 2005 roku, czynność się odbyła. Biegły wycenił nieruchomość na 691.000 zł według stanu i cen na dzień 1 kwietnia 2005 roku, przy czym podkreślił stan „całkowitej dewastacji budynków i urządzeń na nieruchomości”.

W dniu 8 maja 2006 roku komornik sądowy obwieścił o licytacji prawa użytkowania wieczystego i własności nieruchomości przy ul. (...). Licytacja przewidziana na dzień 22 czerwca 2006 roku nie doszła do skutku z uwagi na zgłoszenie przez A. S. wniosku o wyłączenie wszystkich sędziów Sądu Rejonowego i Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim oraz komornika sądowego. W kolejnym okresie czynności egzekucyjne nie były podejmowane przez komornika do czasu rozstrzygnięcia wniosku o wyłączenie, co nastąpiło w dniu 16 czerwca 2008 roku.

Komornik sądowy obwieścił o kolejnym terminie licytacji prawa użytkowania wieczystego i własności nieruchomości przy ul. (...). Licytacja wyznaczona na dzień 15 września 2008 roku nie doszła do skutku z uwagi na zgłoszenie

przez A. S. wniosku o przeprowadzenie dodatkowego opisu i oszacowania nieruchomości, o którym komornik sądowy postanowił w dniu 12 września 2008 roku.

A. S. nie wniósł zaliczki na wynagrodzenie biegłego powołanego do dodatkowego opisu i oszacowania nieruchomości, wobec czego komornik sądowy obwieścił o kolejnym terminie licytacji prawa użytkowania wieczystego i własności nieruchomości przy ul. (...). Licytacja wyznaczona na dzień 12 stycznia 2009 roku nie doszła do skutku z uwagi na decyzję sędziego nadzorującego licytację, który nakazał przeprowadzenie jej w innym terminie jako wcześniejszej wobec licytacji innej nieruchomości dłużnika (przy ul. (...)), ponieważ sprzedaż jej jako pierwszej rokowała uzyskanie ceny zapewniającej zaspokojenie wierzycieli.

Komornik sądowy obwieścił o kolejnym terminie licytacji prawa użytkowania wieczystego i własności nieruchomości przy ul. (...). Licytacja odbyła się w dniu 9 marca 2009 roku, a przetarg został zamknięty po uzyskaniu oferty 800.000 zł.

W kolejnym okresie akta komornicze Km 1337/02 zostały przekazane do Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim w związku ze skargą na czynności komornika sądowego, a ich zwrot nastąpił w dniu 13 lipca 2009 roku. W sprawie I Co 712/09 Sąd Rejonowy w wyniku skargi wierzyciela na czynność komornika, w dniu 23 listopada 2009 roku nakazał ponowne dokonanie opisu i oszacowania nieruchomości przy ul. (...).

W dniu 30 kwietnia 2010 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim i zwolnił dłużnika od kosztów postępowania egzekucyjnego w zakresie zaliczki na poczet dodatkowego opisu i oszacowania nieruchomości. W dniu 24 maja 2010 roku komornik sądowy wystąpił do Prezesa Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim o wyasygnowanie kwoty na tymczasowe pokrycie wydatków związanych z dodatkowym opisem i oszacowaniem nieruchomości. Termin dodatkowego opisu i oszacowania nieruchomości został wyznaczony na 4 listopada 2010 roku, kiedy to faktycznie nastąpiło.

W dniu 31 października 2012 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zniósł postępowanie egzekucyjne z dniem 6 marca 2009 roku z uwagi na nierozpoznanie wniosku o wyłączenie komornika oraz brak dodatkowego opisu i oszacowania przed terminem licytacji z dnia 9 marca 2009 roku mimo uwzględnienia wniosku dłużnika w tym przedmiocie.

Pismami z dnia 20 stycznia 2014 roku, 8 kwietnia 2014 roku, 17 czerwca 2014 roku i 12 sierpnia 2014 roku komornik sądowy zwracał się do Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim o wydanie postanowień niezbędnych do dalszego prowadzenia egzekucji. W dniu 27 sierpnia 2014 roku doręczono komornikowi sądowemu postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 października 2013 roku, zlecające dokonanie dodatkowego opisu i oszacowania nieruchomości stanowiących własność A. S.. W dniu 9 października 2014 roku komornik sądowy zlecił biegłemu dokonanie czynności niezbędnych do sporządzenia opisu i oszacowania nieruchomości przy ul. (...). W dniu 12 listopada 2014 roku komornik sądowy przekazał do sądu wniosek dłużnika o wyłączenie biegłego, który to wniosek został oddalony postanowieniem z dnia 12 czerwca 2015 roku.

W dniu 22 lutego 2016 roku komornik sądowy zlecił dokonanie czynności niezbędnych do sporządzenia opisu i oszacowania nieruchomości innemu biegłemu z uwagi na unieważnienie zlecenia tych czynności poprzedniemu biegłemu.

W toku postępowania egzekucyjnego A. S. złożył kilkadziesiąt wniosków o wyłączenie komornika sądowego S. S. oraz o umorzenie postępowania egzekucyjnego – wszystkie zostały oddalone bądź odrzucone.

Sąd Okręgowy ustalił, że pozewem z dnia 13 grudnia 2008 roku A. S. wniósł na podstawie art. 840 k.p.c. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 15 maja 2001 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną w dniu 5 września 2002 roku. A. S. powołał się na okoliczność, że Minister Skarbu Państwa nie był stroną umowy notarialnej.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 26 stycznia 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt I C 605/08 powództwo zostało oddalone. Sąd ocenił, że Prezes Agencji (...) działał w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez Ministra Skarbu Państwa, a tym samym stroną umowy był Skarb Państwa reprezentowany przez właściwe statio fisci a nie Agencja (...).

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wyceny stopnia dewastacji nieruchomości przy ul. (...) w P.. Powód w żaden sposób nie wykazywał stanu początkowego nieruchomości, do którego odnosił zaistniałą w jego ocenie dewastację. W braku takich danych opinia biegłego była niemożliwa do przeprowadzenia, biegły mógłby co najwyżej ustalić aktualny stan nieruchomości. Z braku innych przesłanek odpowiedzialności pozwanych opinia byłaby również zbędna dla rozstrzygnięcia sprawy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy wskazał, że powód kwestionował uprawnienie Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Skarbu Państwa do dochodzenia przeciwko niemu roszczeń z umowy z dnia 16 maja 2001 roku. Sąd nie podzielił tego stanowiska.

Sąd stwierdził, że umowa została w istocie zawarta przez powoda ze Skarbem Państwa, reprezentowanym przez Ministra Skarbu Państwa. Wynika to z faktu, że Prezes Agencji (...) podpisując umowę działał w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, a pełnomocnictwa do tego działania udzielił mu Minister Skarbu Państwa. Przedmiotową umową Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Skarbu Państwa stał się podmiotem praw i obowiązków z niej płynących. Za podmiot praw i obowiązków z umowy nie można natomiast uważać Agencji (...) czy jej Prezesa.

W tej sytuacji, Skarb Państwa był uprawniony do wystąpienia o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko dłużnikowi z umowy z dnia 16 maja 2001 roku przeciwko A. S.. Było to działanie podjęte w wykonaniu przysługujących mu bezpośrednio i ab initio uprawnień z umowy. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasadnie uwzględnił wniosek, nadając klauzulę wykonalności na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Skarbu Państwa.

Sąd I instancji zwrócił uwagę, że Agencja (...) została zlikwidowana z dniem 31 marca 2002 r. na podstawie art. 1 ust. 6 pkt 4 ustawy z dnia 1 marca 2002 r. o zmianach w organizacji i funkcjonowaniu centralnych organów administracji rządowej i jednostek im podporządkowanych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2002 r., nr 25, poz. 253). Zgodnie z art. 2 ust. 5 ustawy do zakresu działania ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa przeszły zadania wykonywane dotychczas, na podstawie stosownych upoważnień, przez Agencję (...). Zasadę sukcesji istniejących praw i obowiązków likwidowanej Agencji (...) określił art. 70 ust. 2 ustawy. W konsekwencji, nawet gdyby uznać, że to Agencja (...) była podmiotem praw i obowiązków z umowy z dnia 16 maja 2001 roku, należałoby uznać prawidłowość występowania Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Skarbu Państwa jako sukcesora Agencji (...) w postępowaniach o roszczenia z omawianej umowy. Kwestie te zostały już dogłębnie i jednolicie wyjaśnione w wyrokach Sądów obu instancji oraz postanowieniu Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 roku.

Nie wystąpiły zatem nieprawidłowości w zakresie legitymacji stron w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności umowie jako aktowi notarialnemu. Sąd nie dopatrył się także innych nieprawidłowości w procedowaniu Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim nad wnioskiem wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności. Na tego rodzaju inne nieprawidłowości nie zwracał uwagi powód, który ograniczył się do kwestionowania legitymacji Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Skarbu Państwa. Również w tej kwestii upatrywał wydania przez sąd tzw. orzeczenia nieistniejącego.

Orzeczenie nieistniejące jest pojęciem wypracowanym w nauce prawa i orzecznictwie na określenie orzeczenia dotkniętego tak istotnymi wadami, że należy uznać, iż nie weszło ono do obrotu prawnego. Sąd nie dopatrył się w postępowaniu sądu rejonowego tego rodzaju istotnych uchybień, jak również uchybień o mniejszym znaczeniu. Wydane orzeczenie znajduje oparcie w obowiązujących w dacie jego wydania przepisach. Brak jest zatem podstaw do uznania odpowiedzialności Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Skarbu Państwa oraz Prezesa Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim według żądania powoda. Działaniom Sądu Rejonowego nie towarzyszyła bezprawność, bezprawne nie było również uzyskanie przez Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Skarbu

Państwa klauzuli wykonalności. Okoliczności te samodzielnie wykluczają zasadność roszczenia odszkodowawczego skierowanego przeciwko Skarbowi Państwa.

Zdaniem Sądu Okręgowego powyższe uwagi przesądzają o niezasadności żądania ustalenia zgłoszonego w pozwie (pkt 2), które dotyczyło rzekomego nieistnienia postępowania egzekucyjnego. Sąd zauważył, iż wysoce wątpliwe jest by przedmiotem powództwa z art. 189 k.p.c. mogło być ustalenie istnienia bądź nieistnienia postępowania, skoro przepis ten odnosi się do prawa bądź stosunku prawnego i w sposób oczywisty ma na względzie relacje i sytuacje z zakresu prawa materialnego, a nie procesowego. Nie sposób przyjąć, by nawet ewentualna wadliwość tytułu wykonawczego przesądzała o nieistnieniu postępowania egzekucyjnego. Wadliwość taka w sprawie niniejszej zresztą nie zachodzi, a tym bardziej nie zachodzi w stopniu uzasadniającym tezę o nieistnieniu owego tytułu. Po trzecie nie można byłoby dopatrzeć się w takiej sytuacji interesu prawnego, skoro istnieją środki prawne umożliwiające stwierdzenie tego rodzaju domniemanego uchybienia oraz doprowadzenie do stanu zgodnego z prawem. W szczególności dłużnik może wnosić o umorzenie postępowania i składać skargi na czynności komornika. W rezultacie nie ma ani możliwości ani potrzeby dochodzenia w trybie procesowym ustalenia nieistnienia postępowania egzekucyjnego.

Sąd I instancji nie dopatrzyl się również nieprawidłowości w prowadzonym przez komornika S. S. postępowaniu egzekucyjnym. Zostało ono wszczęte na podstawie wniosku uprawnionego wierzyciela dysponującego właściwym tytułem wykonawczym. Komornik prowadził je w zakresie wyznaczonym wnioskiem. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że postępowanie egzekucyjne obciążone było wadami. Nie miały takiego charakteru wskazane przez powoda okoliczności wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, które zostało wydane w sposób prawidłowy.

Ponadto nie było podstaw do umorzenia postępowania egzekucyjnego na skutek bezczynności wierzyciela w okresie od października 2004 roku do października 2005 roku ani w żadnym innym. Z akt postępowania egzekucyjnego wynika, że w podanym okresie faktycznie dokonywane były czynności. W dniu 25 października 2004 roku dłużnik złożył wniosek o wyłączenie komornika. Postanowienie w tym przedmiocie komornik otrzymał w dniu 2 marca 2005 roku. Po upływie terminu do zapłaty długu, komornik podjął czynności zmierzające do dokonania opisu i oszacowania nieruchomości przy ul. (...). W dniu 10 marca 2005 roku zlecił biegłemu dokonanie czynności niezbędnych dla sporządzenia opisu i oszacowania nieruchomości. W dniu 23 maja 2005 roku komornik w drodze obwieszczenia wezwał na podstawie art. 945 § 2 k.p.c. osoby roszczące sobie prawa do nieruchomości do zgłoszenia swoich praw. Nie doszło zatem do sytuacji, w której bieg postępowania egzekucyjnego spoczywałby na skutek niedokonania przez wierzyciela czynności potrzebnej do jego dalszego prowadzenia. Taka sytuacja nie wystąpiła w podanym przez powoda przedziale czasowym, powód nie wskazał na jej wystąpienie również w innym okresie, podobnie Sąd nie doszukał się jej wystąpienia w innym okresie. Sąd zauważył, iż powołany przepis nie mógłby prowadzić do umorzenia postępowania jeżeli przyczyną niepodjęcia czynności byłoby działanie dłużnika możliwość taką wykluczające, jak choćby składanie kolejnych wniosków o wyłączenie organu postępowania czy sędziów Sądu nadzorującego to postępowanie. Przytoczona regulacja ma na względzie bezczynność wierzyciela, a nie niemożność procedowania wywołaną obstrukcją dłużnika.

Sąd I instancji zwrócił uwagę, że przebieg postępowania egzekucyjnego doznaje licznych trudności z uwagi na postępowanie samego powoda, który składa m.in. liczne, nieuzasadnione wnioski o wyłączenie komornika i innych uczestników postępowania, a także wnioski o umorzenie postępowania i skargi na czynności komornika. Poza zaledwie kilkoma skargami na czynności komornika, które były zasadne, przeważająca pozostała część wniosków i pism powoda oparta jest na tych samych podstawach. Ich ponawianie mimo konsekwentnych rozstrzygnięć organów postępowania o ich oddaleniu bądź odrzuceniu wskazuje na złą wolę powoda w przewlekaniu postępowania egzekucyjnego. Podobnie, wytaczane przez powoda powództwa powodują częste wypożyczanie akt postępowania egzekucyjnego, co dodatkowo utrudnia jego prowadzenie.

Sąd nie dostrzegł w postępowaniu komornika S. S. nieprawidłowości w postaci bezprawności działania. Wobec tego nie zaistniały przesłanki jego odpowiedzialności odszkodowawczej wobec powoda.

Odnosząc się do zarzutu dewastacji i kradzieży mienia z zajętej nieruchomości przy ul. (...) Sąd podkreślił, że powód nie wykazał tych okoliczności, czego skutki obciążają go na podstawie art. 6 k.c.

Sąd Okręgowy wskazał, że powód nie przedstawił dowodów zmierzających do ustalenia stanu nieruchomości sprzed daty jej zajęcia. Nieustalenie takiego stanu uniemożliwiało porównanie go ze stanem obecnym, a w konsekwencji ocenę, czy do rzekomej dewastacji i kradzieży faktycznie doszło, a zatem czy w ogóle doszło do szkody.

Z dostępnego materiału dowodowego nie wynika, aby w istocie doszło do dewastacji nieruchomości przy ul. (...). Cena sprzedaży prawa użytkowania wieczystego nieruchomości oraz własności budynków i mienia ruchomego w umowie z dnia 16 maja 2001 roku została oznaczona na 680.000 zł. Nie jest znany ich stan z tej daty. Natomiast wartość nieruchomości na dzień 1 kwietnia 2005 roku została oszacowana przez biegłego rzeczoznawcę w postępowaniu egzekucyjnym na 691.000 zł, przy czym wówczas już biegły wskazywał na zły stan techniczny budynków i urządzeń na nieruchomości. Brak jest przy tym wskazówek, aby w okresie między tymi datami doszło do istotnych zmian na rynku nieruchomości w ogóle, a w szczególności na rynku lokalnym w P.. Skoro wartość nieruchomości nie spadła, logiczny jest wniosek, że nie pogorszył się także jej stan.

Sąd wskazał, że przy założeniu, iż stan nieruchomości jednak się pogorszył pomiędzy dniem 16 maja 2001 roku a 1 kwietnia 2005 roku, należy zwrócić uwagę, że doręczenie powodowi wezwania skutkującego zajęciem nieruchomości przy ul. (...) nastąpiło w dniu 13 października 2004 roku. W okresie zatem 4 lat dzielących nabycie nieruchomości i stwierdzenie przez biegłego jej złego stanu technicznego, 3,5 roku przypadają na okres swobodnego wykonywania prawa własności i użytkowania wieczystego w stosunku do nieruchomości przez A. S., a niecałe 0,5 roku na okres zajęcia nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym. Powód nie zaoferował żadnego dowodu, który nakazywałby łączyć pogorszenie stanu nieruchomości – jeśli założyć jego wystąpienie – z relatywnie krótkim okresem jej zajęcia przed 1 kwietnia 2005 roku.

W ocenie Sądu I instancji także na gruncie prawnym istnieją wątpliwości co do zasadności roszczenia powoda. Z akt postępowania egzekucyjnego wynika, że zajętą nieruchomość pozostawiono w zarządzie dłużnika. Zgodnie z art. 938 § 1 k.p.c. zarządca zajętej nieruchomości odpowiada za szkodę wyrządzoną na skutek nienależytego wykonywania obowiązków. Brak jest zatem podstaw do ustalania odpowiedzialności innego niż powód podmiotu za pogorszenie stanu nieruchomości od daty jej zajęcia.

Przebieg postępowania egzekucyjnego i jego relatywnie długi czas trwania wynika wyłącznie z zachowania powoda, który nadużywając swoich uprawnień procesowych mnoży czynności uniemożliwiające komornikowi jego sprawne prowadzenie. Konieczność ich rozpoznania powoduje niemożność prowadzenia dalszych czynności. Niezależnie przy tym od braku bezprawności działania, względnie zaniechania pozwanego S. S. oraz Sądu sprawującego nadzór nad postępowaniem, nie sposób nie podzielić argumentu Skarbu Państwa, iż dochodzenie roszczenia w takich warunkach, gdyby ono w ogóle istniało, stanowiłoby niewątpliwie nadużycie prawa podmiotowego i nie mogłoby być skuteczne.

Ostatecznie, wobec nieustalenia szkody roszczenie odszkodowawcze powoda w tym zakresie uległo oddaleniu.

Sąd Okręgowy za niezasadny ocenił zarzut przedawnienia roszczenia. Analogiczne roszczenia sformułowane zostały w sprawie tutejszego Sądu prowadzonej pod sygnaturą II C 1007/09, w której wyrok zapadł dnia 26 marca 2013 roku nierozstrzygający jednak o tych żądaniach. Powyższe z jednej strony umożliwiło prowadzenie niniejszego procesu, gdyż nie istniał stan powagi rzeczy osądzonej, a z drugiej wyznaczyło koniec okresu spowodowanego przerwą biegu przedawnienia. Należało przyjąć, że wystąpienie przed Sąd z takim żądaniem przerwało bieg przedawnienia, który na nowo rozpoczął się z chwilą zakończenia postępowania w tym przedmiocie, to jest wskazanego wyroku – który wobec braku wniosku o jego uzupełnienie – uniemożliwił dalsze procedowanie w tym przedmiocie.

Sąd zobowiązał powoda do zwrotu kosztów procesu na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania z art. 98 § 1 k.p.c. Kwestia prawidłowości postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 5 września 2002 roku była rozpoznawana także w sprawach: ze

skargi o wznowienie postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie (k. 199-203), z powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego przed Sądem Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim (k. 79-88), z powództwa o zasądzenie przed Sądem Okręgowym w Warszawie (k. 52-59). Biorąc pod uwagę liczne postępowania wszczynane przez powoda, których rozstrzygnięcia przekonują o bezzasadności wysuwanych roszczeń, Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od obciążenia go kosztami procesu w niniejszej sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości i zarzucił nierozpoznanie istoty sprawy poprzez:

1. przyjęcie, iż stroną umowy z dnia 16.05.2001 r. w przedmiocie nabycia prywatyzowanego mienia Skarbu Państwa jest Skarb Państwa - Minister Skarbu Państwa w sytuacji, w której powód w dniu 16.05.2001 r. zawarł umowę nabycia tegoż mienia ze Skarbem Państwa - Agencją (...) z siedzibą w W., wobec którego to stacio fisci Skarbu Państwa - poddał się egzekucji jednostronnym oświadczeniem woli w akcie notarialnym z dnia 16.05.2001 r.;

2. nie przeprowadzenie przez Sąd analizy podstawy prawnej nadania przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w formalnym postępowaniu I Co 945/02 z wniosku pozwanego Ministra Skarbu Państwa - podstawy następstwa prawnego tegoż Ministra po zlikwidowanej ustawą z dnia 1 marca 2002 r. Agencji (...) - jako wierzyciela powoda z umowy z dnia 16.05.2001 r., w szczególności, czy następstwo prawne ma charakter następstwa prawnego pod tytułem ogólnym - jako sukcesja uniwersalna, czy też następstwa szczególnego i konsekwentnie pominięcia przez ten Sąd wykładni przepisów ustawy z dnia 1 marca 2002 r., dokonanej przez Sąd Najwyższy w treści Postanowienia z dnia 23 marca 2012 r. - I CSK 497/11, ustalając, iż pozwany Skarb Państwa - Minister Skarbu Państwa nie posiada statusu następcy prawnego pod tytułem ogólnym po zlikwidowanej Agencji (...);

3. nie przeprowadzenie przez Sąd kluczowej analizy prawnej, czy formalnie istniejące orzeczenie z dnia 5 września 2002 r. do sprawy I Co 945/02, którym posługuje się Skarb Państwa - Minister Skarbu Państwa i inni przy zajęciu majątku powoda, między innymi do nieruchomości położonej w P. przy ul. (...) - nosi cechy bezprawności cechy deliktu konstytucyjnego - dla wykazania jego niewiarygodności finansowej i nie wykonywania umów prywatyzacji;

4. nie zbadanie przez Sąd - wobec wykazania braku ogólnego następstwa prawnego - iż orzeczenie, którym posługuje się Minister Skarbu Państwa z dnia 5 września 2002 r. przy zajęciu majątku powoda - nie posiada konstytutywnych cech wymaganych przez prawo procesowe, których skutkiem uznania jest stwierdzenie, iż jest ono wynikiem pozornej działalności tak pozwanego Prezesa Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., jak i pozwanego Ministra Skarbu Państwa;

5. nie rozpoznanie przez Sąd istoty sprawy, również poprzez uznanie, iż nie było podstaw prawnych do umorzenia z mocy art. 823 K.p.c. egzekucji wszczętej przez Skarb Państwa i S. S. w dniu 8.10.2004 r. przez przeoczenie faktu, iż Skarb Państwa - Minister Skarbu Państwa od dnia wszczęcia egzekucji w dniu 08.10.2004 r. to jest od pierwszej czynności egzekucyjnej przy jej wykonaniu w rozumieniu art. 805 K.p.c. - nie dokonał mimo powiadomienia Komornika - o skutkach zaniechania z art. 823 K.p.c. czynności koniecznej do prowadzenia egzekucji - to jest nie złożył od dnia otrzymania zawiadomienia - wniosku o opis i oszacowanie formalnie zajętych nieruchomości przy ul. (...) w P. - w terminie opisanym w art. 823 K.p.c. - to jest jednego roku od daty otrzymanego zawiadomienia, co konsekwentnie powoduje, iż wszczęta z dniem 08.10.2004 r. egzekucja z nieruchomości zawiadomieniem Komornika została umorzona z mocy art. 823 K.p.c. w miesiącu październiku 2005 r. - bez potrzeby wydania przez organ egzekucyjny postanowienia w tym zakresie, co wynika jasno z Uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 1996 r. - III CZP 44/96. W tym zakresie skarżący wniósł o przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego z akt egzekucji i zawiadomień o jej wszczęciu z dnia 08.10.2004 r. do dnia 31.12.2005 r. - KM 1337/02 pozwanego Komornika, a w tym z jego dokumentu urzędowego z dnia 02.02.2010 r. - na okoliczność umorzenia z mocy art. 823 K.p.c. egzekucji z nieruchomości przy ul. (...);

6. przeoczenie faktu, iż od dnia 08.10.2004 r. to jest w dniu wszczęcia egzekucji z nieruchomości przy ul. (...) w P. w trybie art. 805 K.p.c. - czynności dokonane wobec tegoż majątku przez pozwanego Komornika posiadały cechy postępowania nieistniejącego, jako że zostały podjęte bez wymaganego przez prawo procesowe wniosku o opis i oszacowanie nieruchomości, a więc noszą cechy postępowania nieistniejącego. W tym zakresie skarżący wniósł o

przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego, szczegółowo opisanego w piśmie procesowym powoda z dnia 02.05.2015 r. do sprawy II C 972/14 załączonym do akt sprawy II C 241/15;

Nadto skarżący wniósł o przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego z dokonanej przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów ustawy z dnia 1 marca 2002 r. w postępowaniu I CSK 497/11 z dnia 23 marca 2012 r. na okoliczność ustalenia, iż Minister Skarbu Państwa na podstawie art. 2 ust. 5 tej Ustawy nie nabył prawa po zlikwidowanej Agencji (...) o statusie następcy prawnego pod tytułem ogólnym i konsekwentnie przeprowadzenie dowodu z treści dokumentu z akt sprawy II Co 945-02 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim i jego postanowienia z dnia 05 września 2002 r. - na okoliczność bezprawności nadania aktowi notarialnemu z dnia 16.05.2001 r. klauzuli wykonalności z wniosku Ministra Skarbu Państwa.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji, oddalenie wniosku o uzupełnienie materiału dowodowego, oraz zasądzenie na rzecz Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd Apelacyjny oddalił wniosek powoda o odroczenie rozprawy apelacyjnej w dniu 14 maja 2019r. gdyż obecność powoda na rozprawie nie była obowiązkowa, zaś wyjazd powoda na uroczystości rocznicowe do (...) w Portugalii nie należy do okoliczności nadzwyczajnych, o których mowa w art. 214 par. 1 k.p.c., obligujących sąd do odroczenia rozprawy. Jeśli powód zaplanował wyjazd na w/w uroczystości to powinien był odpowiednio wcześniej powiadomić o tym sąd, co pozwoliłoby na niewyznaczenie rozprawy w w/w terminie.

Odrzuceniu na podstawie art. 117² par. 2 k.p.c. uległ wniosek powoda o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Jest to wniosek ponowny i oparty na tych samych okolicznościach co poprzedni.

Sąd Apelacyjny oddalił wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania przez Trybunał Unii Europejskiej w L. nie znajdując ku temu podstaw.

Oddaleniu uległ także wniosek powoda o uzupełnienie postępowania dowodowego na podstawie art. 381 k.p.c. Powód nie wykazał, że potrzeba powołania dowodów powstała dopiero w toku postępowania odwoławczego. Poza tym sąd I instancji przeprowadził dowód z dokumentów znajdujących się w aktach KM 1337/02 i KM 425/03, co znalazło wyraz w opisie stanu faktycznego sprawy w postaci relacji z przebiegu postępowania toczącego się w tych sprawach.

Wobec zarzutów podniesionych w apelacji, Sąd Apelacyjny załączył do niniejszej sprawy kserokopie części dokumentów z w/w akt, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia (k.519). Wynika z nich, że już we wniosku o wszczęcie egzekucji Skarb Państwa wniósł o przeprowadzenie egzekucji z nieruchomości. W piśmie z 21.01.2003r. Skarb Państwa sprecyzował, że domaga się skierowania egzekucji do nieruchomości położonej przy ul. (...) w P.. Pismem z 4.07.2003r. (data wpływu) wierzyciel wniósł o dokonanie opisu i oszacowania w/w nieruchomości. Skarga na czynności komornika złożona przez A. S. 12.01.2011r., w której wnosił o umorzenie postępowania została oddalona postanowieniem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 13.07.2011r. w sprawie I Co 131/11 z uwagi na brak przesłanek z art. 823 - 825 k.p.c.(k.520).

W tych okolicznościach zarzut jakoby czynności komornika zostały podjęte bez wymaganego przez prawo procesowe wniosku o opis i oszacowanie nieruchomości i w związku z tym postępowanie nosi cechy postępowania nieistniejącego jest chybiony jako postawiony wbrew oczywistym faktom. Upływ jednego roku od ostatniej czynności komornika do kolejnej czynności nie uzasadnia umorzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 823 k.p.c. Sytuacja określona w tym przepisie dotyczy bezczynności wierzyciela a nie bezczynności organu egzekucyjnego, która w niniejszej sprawie została spowodowana skargami składanymi przez dłużnika. Wbrew wywodom apelującego,

wierzyciel na wezwanie komornika z dnia 23.05.2003r. złożył wniosek o opis i oszacowanie nieruchomości, zatem istnieją podstawy do kontynuowania egzekucji z nieruchomości.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są prawidłowe i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne. Zarzut naruszenia art. 233 par. 1 k.p.c. nie jest trafny.

W akcie notarialnym z 16.05.2001r., mocą którego powód nabył mienie po zlikwidowanym przedsiębiorstwie państwowym pod nazwą Fabryka (...) w P., w skład którego wchodziło prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w P. przy ul. (...), oraz prawo własności posadowionych na niej budynków wyraźnie wskazano, że Prezes Agencji (...) reprezentujący Agencję (...) stanął się do tego aktu działając w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa na podstawie pełnomocnictwa udzielonego Agencji (...) przez Ministra Skarbu Państwa aktem notarialnym rep. A. nr (...) sporządzonym w dniu 9.05.2001r. (k.69), zatem zarzut jakoby stroną umowy z dnia 16.05.2001 r. nie był Skarb Państwa jest zarzutem pozbawionym podstaw.

Przeprowadzanie analizy przepisów prawa pod kątem następstwa prawnego Ministra Skarbu Państwa po zlikwidowanej ustawą z dnia 1 marca 2002 r. Agencji (...) jest w tych okolicznościach zbędne. Nadmienić jednak należy, że sąd I instancji taką analizę przeprowadził i że wywody tego sądu są prawidłowe.

W skardze kasacyjnej oznaczonej jako I CSDK 497/11 wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4.02.2011r. sygn. akt I ACa 517/10 w sprawie z powództwa A. S. przeciwko Skarbowi Państwa – KRS, Prezesowi Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Prezesowi Sadu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim i Ministrowi Sprawiedliwości, A. S. wskazywał, że istotnym zagadnieniem prawnym przemawiającym za przyjęciem skargi jest kwestia wykładni art. 2 ust. 5 oraz art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 1 marca 2002r. o zmianach w organizacji i funkcjonowaniu centralnych organów administracji rządowej i jednostek im podporządkowanych oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 25, poz. 253) a przede wszystkim odpowiedź na pytanie, czy Skarb Państwa jest następcą prawnym Agencji (...). Jak wynika z uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23.03.2012r. o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, art. 2 ust. 5 powołanej ustawy jest jasny i wynika z niego, że Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa przejął kompetencje wykonywane na podstawie stosownych upoważnień przez Agencję (...) tej Agencji, tym samym stał się następcą prawnym zlikwidowanej agencji (k.59).

Prawidłowe jest ustalenie sądu I instancji, że z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 16.05.2001r. wystąpił uprawniony wierzyciel i że postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie o sygnaturze akt I Co 945/02, mocą którego sąd ten nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu (umowie sprzedaży z dnia 16.05.2001r. w zakresie § 4 ust. 2-5, to jest zobowiązaniu do zapłaty przez A. S. na rzecz Skarbu Państwa – Ministra Skarbu Państwa kwoty 544.000 zł wraz z oprocentowaniem), klauzulę wykonalności, odpowiada prawu. W związku z powyższym Skarb Państwa - Minister Skarbu Państwa uprawniony był do wszczęcia na podstawie w/w tytułu wykonawczego egzekucji z nieruchomości położonej w P. przy ul. (...) i zarówno działanie Skarbu Państwa jak i komornika S. S. nie było bezprawne i nie narusza przepisów Konstytucji RP.

Nadmienić należy, że obecnie w związku z likwidacją Ministerstwa Skarbu Państwa, reprezentację Skarbu Państwa przejął Minister Inwestycji i Rozwoju. Zgodnie z art. 102 ustawy z dnia 16grudnia 2016r. przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2016r. , poz. 2260) w postępowaniach sądowych, w sprawach cywilnych, w których stroną lub uczestnikiem jest Skarb Państwa reprezentowany przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, z tym dniem w miejsce ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa wstępuje organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, zastępowany przez Prokuratorię Generalną RP.

Sąd Apelacyjny podziela rozważania prawne sądu I instancji, apelujący nie przytacza argumentacji prawnej, która mogłaby podważyć stanowisko sądu I instancji. Pozwany jest stroną umowy sprzedaży z 5.09.2002r. jak też podmiotem, któremu powód złożył oświadczenie woli o poddaniu się egzekucji w trybie art. 777 k.p.c.

Powód w sprawie I C 605/08 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 16.05.2001r. rep. A nr(...), któremu postanowieniem z dnia 5.09.2002r. w sprawie I Co 945/02 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim nadał klauzulę wykonalności na rzecz Skarbu Państwa i wywodził, że pozwany Skarb Państwa nie jest stroną tej umowy oraz, że nie posiadał legitymacji procesowej do złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Wyrokiem z 26.01.2010r. powództwo to zostało oddalone (k.91). Sąd Apelacyjny podziela stanowisko w/w sądu wyrażone w uzasadnieniu wyroku. Wskazany przez powoda tytuł wykonawczy jest prawidłowy zarówno pod względem formalnym jak i merytorycznym. W związku z powyższym trafne jest stanowisko sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że powód nie wykazał przesłanki bezprawności działania pozwanych, oraz szkody, co było wystarczające do oddalenia powództwa i co przemawia za oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd I instancji rozpoznał istotę sprawy i wydał trafne rozstrzygnięcie orzekając o wszystkich żądaniach pozwu i ustosunkowując się do wszystkich zarzutów w nim postawionych.

Zgodnie z art. 383 k.p.c. w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu ani występować z nowymi roszczeniami, dlatego uzupełnienie przez powoda podstawy faktycznej powództwa pismem z 7.02.2018r. (k.486 i nast.), nie wywiera skutku prawnego.

Zarzut naruszenia przez pozwanego zasady proporcjonalności opisanej w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP przy wykonywaniu władzy publicznej przez zajęcie majątku powoda w P. dla realizacji nieadekwatnego względem wartości majątku roszczenia finansowego nie jest uzasadniony. Dłużnik, który nie spełnia dobrowolnie świadczenia wzajemnego ma obowiązek znoszenia egzekucji ze swego majątku prowadzonej na podstawie tytułu wykonawczego w celu zaspokojenia wierzyciela. Kto czyni użytek z wolności i praw jest obowiązany szanować prawa i wolności innych. Skarb Państwa w przedmiotowym postępowaniu egzekucyjnym nie działa jako organ władzy publicznej lecz jako strona stosunku cywilnoprawnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny oddalił apelację albowiem powód nie wykazał istnienia przesłanek z art. 415 k.c. i art. 417 par. 1 k.c., art. 417¹ par. 2 i 3 k.c. oraz z art. 189 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu wyrażoną w art. 98 par. 1 i 3 k.p.c. Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., ponieważ w świetle zgromadzonego materiału brak jest podstaw do przyjęcia, że powód wystąpił z niniejszą apelacją w przekonaniu o słuszności swoich racji. Podnoszone przez niego zarzuty były wielokrotnie przedmiotem analizy sądów powszechnych i Sądu Najwyższego.

Alicja Fronczyk Ewa Kaniok Marzena Miąskiewicz